

VIGAN ÉNEKELJ AZ ÚRNAK, TE EGÉSZ FÖLD!

„Ujjongj az Úrnak, te egész föld! Szolgáljatok az Úrnak örömmel, menjetek eléje vigadozva! Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten! Ő alkotott minket, az övéi vagyunk! Az ő népe és legelőjének nyája vagyunk. Menjetek be kapuin hálaadással, udvaraiba dicséretekkel! Adjatok hálát neki, áldjátok nevét! Mert jó az Úr, örökké megmarad kegyelme, és hűsége nemzedékről nemzedékre.” Zsolt 100, 1-5

A felolvasott zsoltár mondanivalója sokat foglalkoztat mostanában. Üzenete egyetlen rövid üzenetben talán így fogalmazható meg: *Vigan énekelj az Úrnak, te egész föld!* Ott és akkor nyilvánvalóan Izrael földjét értették alatta, ma viszont már minden nép előtt feltárult az Úrnak való éneklés lehetősége. Bár egyetemes a felszólítás, de valahol úgy érezzük, hogy nekünk református keresztyéneknek szól. Örvendezésre szólít fel ez a zsoltár, mert megkeseredett, reményvesztett néppé váltunk. Úgy figyeljük most a zsoltár buzdító soraira, hogy a címzettek most mi vagyunk. Eszrevehetjük, hogy a zsoltár olvasása, hallgatása közben egyaránt tartalmaz *megállapításokat* és *felszólításokat*. A megállapítások Istenre vonatkoznak, róla szólnak, a felszólítások pedig az ember felé hangzanak, buzdítanak, mozgósítanak.

Milyen *megállapításokkal* találkozunk a zsoltárban? Elmondja, hogy Isten jóságos, kegyelme örök, hűsége pedig nemzedékről nemzedékre való. Tudtukra adja továbbá, hogy az Úr az Isten, ő a mi Alkotónk, mi az ő népe és nyája vagyunk. Mindezek hallatán nyugodtan elmondhatjuk, hogy semmi új nem hangzott el számunkra. Mindezt tudjuk. Nem is azért van ez a felsorolás, hogy a korabeli társadalomban nem tudták volna mindezt, hanem abban az értelemben hangsúlyozza mindezeket, hogy gondolják át újra, éljék át megint, mit jelent számunkra az Istennel való kapcsolat. Ezek mind-mind arról szólnak, hogy milyen erős és tartós az Isten és az övéi közötti kapcsolat. Ezt kellene ma újra meg újra átélnünk, átéreznünk. Ezt a zsoltárt templomba menet énekelték. Istentiszteletre gyűltek össze a gyülekezet tagjai, Isten pedig értelmesen kell dicsérni, azaz tudnunk kell, hogy kit és miért imádunk. Tudták ezt a korabeli társadalomban és nekünk is ugyanúgy tudnunk kell. Nem véletlenül van jelen az éneklés a liturgiánkban. Református Egyházunk mindig is nagy hangsúlyt fektetett az énekek tanítására. Az utóbbi időszakban ezen a téren mintha egészen mást érzékelnénk... A gyülekezeti éneklés mintha kezdené elveszíteni a jelentőségét. Különösen az alkalmi istentiszteleteinken szinte egyáltalán nem énekel a – sokszor vegyes összetételű – gyülekezet. Ez a jelenség sajnos részben már jelen van a vasárnapi és ünnepnap iistentiszteleti alkalmainkon is.

A másik kérdés ebben a zsoltárban az ember felé elhangzó *felszólítások*, amelyek mind-mind mozgósítani akarnak bennünket. A 100. zsoltárt éneklő gyülekezet újjongva ment bemutatni a hálaáldozatát, pedig örvendezésre - a külső körülmények miatt - Isten népének nem sok oka volt. Ennek a zsoltárnak minden mondata az Úrról szól. Ha Isten az örömünk forrása, akkor nem számítanak a külső körülmények. Akkor nem aszerint indulunk a templomba, hogy milyen az időjárás, fűthető-e a templom, hanem egyszerűen elindulunk a vele való közösségbe, mert mindaz, amit megtapasztaltunk egyszerűen hálára indít. Sokan mondják azt, hogy nincs minek örülni, nincs miért hálát adni. Megkeseredett, reményvesztett emberek ezek. Látják a minden szinten eluralkodó válságot, nehezen könyvelik el a kudarcokat, a sikertelenséget. Sajnos egyre több van belőlük. A mindannyiunkat hívogató harangszó viszont azt hirdeti: van öröm. A sokak által félretett, mellőzött Biblia viszont azt üzeni: van öröm, van okunk a hálaadásra.

Adja a minden kegyelem Ura, hogy minél többször éljünk a hálaadás lehetőségével. Ámen.

Orosz Attila, ref. esperes-lelkipásztor Bácsfeketehegy (Szerbia)